

YARGITAY

22. HUKUK DAİRESİ

Esas No.	2016/18349
Karar No.	2016/20557
Tarihi:	22.09.2016

İlgili Kanun / Madde
4857 S. İşK. /59

- ***İŞÇİNİN ÇALIŞIRKEN KULLANMADIĞI YILLIK İZİNLERİNİN FESİHLE ÜCRETE DÖNÜŞECEĞİ***
- ***YILLIK İZİN ÜCRETİNDE ZAMAN AŞIMININ FESİHTEN İTİBAREN BAŞLAYACAĞI***

ÖZETİ 4857 sayılı Kanun'un 59. maddesinde, iş sözleşmesinin herhangi bir sebeple sona ermesi halinde, işçiye kullandırılmayan yıllık izin sürelerine ait ücretlerin son ücret üzerinden ödeneceği hükme bağlanmıştır. Yıllık izin hakkının ücrete dönüşmesi için iş sözleşmesinin feshi şarttır. Bu noktada ilişkinin sona erme şeklinin ve haklı olup olmadığının önemi bulunmamaktadır. Akdin feshi halinde kullanılmayan yıllık izin sürelerine ait ücret işçinin kendisine veya hak sahiplerine ödenir. Böylece, iş sözleşmesinin feshinde kullanılmayan yıllık ücretli izin hakkı izin alacağına dönüşür. Bu sebeple zamanaşımı da, iş sözleşmesinin feshinden itibaren işlemeye başlar.

DAVA : Davacı, kıdem tazminatı, akdi ikramiye, ilave tediye, görev tazminatı, toplu iş sözleşmesi alacağı ile yıllık izin alacaklarının ödetilmesine karar verilmesini istemiştir. Mahkeme, isteği kısmen hüküm altına almıştır. Hüküm süresi içinde davalı avukatı tarafından temyiz edilmiş olmakla, dava dosyası için

Tetkik Hakimi ... tarafından düzenlenen rapor dinlendikten sonra dosya incelendi, gereği konuşulup düşünöldü:

Davacı İsteminin Özetı:

Davacı vekılı, müvekkilinin iş sözleşmesinin haklı sebep olmaksızın feshedildiğini ileri sürerek, kıdem tazminatı, yıllık izin ücreti, akdi ikramiye, ilave tediye, görev tazminatı ve toplu iş sözleşmesi alacaklarının ödetilmesine karar verilmesini talep etmiştir.

Davalı Cevabının Özetı:

Davalı vekili, davanın reddine karar verilmesini talep etmiştir.

Mahkeme Kararının Özetı:

Mahkemece, toplanan deliller ve bilirkişi raporuna dayanılarak, davanın kabulüne karar verilmiştir.

Temyiz:

Kararı davalı vekili temyiz etmiştir.

Gerekçe:

1-Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı delillerle kanuni gerektirici sebeplere göre, davalının aşağıdaki bentlerin kapsamı dışında kalan temyiz itirazları yerinde değildir.

2-4857 sayılı İş Kanunu'nun 37. maddesine göre, işçiye ücretinin elden ya da banka kanalıyla ödenmesi durumunda, ücret hesabını gösteren imzalı ve işyerinin özel işletini taşıyan "ücret hesap pusulası" verilmesi zorunludur.

Uygulamada çoğunlukla "ücret bordrosu" adı altında belgeler düzenlenmekte ve periyodik ödemelerde işçinin imzası alınmaktadır. Banka aracılığı ile yapılan ödemelerde banka kayıtları da ödemeyi gösteren belge niteliğindedir.

Ücretin ödendiğinin ispatı işverene aittir. Bu konuda işçinin imzasını taşıyan bir ödeme belgesi yeterli ise de, para borcu olan ücretin ödendiğinin tanıkla ispatı mümkün değildir. Somut olayda, mahkemece, davacının akdi ikramiye ve ilave tediye ile görev tazminatı ve toplu iş sözleşmesi alacaklarına dair taleplerinin kabulüne karar verilmiş ise de, yapılan araştırma eksik ve hüküm kurmaya yeterli bulunmamaktadır. Dosya içerisinde bulunan banka dekontu, tahakkuk müzakeresi ve eklerinden davacı adına 15.03.2010 tarihinde anılan alacaklara ilişkin ödeme yapıldığı anlaşılmaktadır. Buna göre, yapılan ödemenin değerlendirilerek sonucuna göre karar verilmesi gerekirken, eksik inceleme ile yazılı şekilde karar verilmesi hatalıdır.

3-4857 sayılı Kanun'un 59. maddesinde, iş sözleşmesinin herhangi bir sebeple sona ermesi halinde, işçiye kullanılmayan yıllık izin sürelerine ait ücretlerin son ücret üzerinden ödeneceği hükme bağlanmıştır. Yıllık izin hakkının ücrete dönüşmesi için iş sözleşmesinin feshi şarttır. Bu noktada ilişkinin sona erme şeklinin ve haklı olup olmadığının önemi bulunmamaktadır.

Akdin feshi halinde kullanılmayan yıllık izin sürelerine ait ücret işçinin kendisine veya hak sahiplerine ödenir. Böylece, iş sözleşmesinin feshinde kullanılmayan yıllık ücretli izin hakkı izin alacağına dönüşür. Bu sebeple zamanaşımı da, iş sözleşmesinin feshinden itibaren işlemeye başlar.

Somut olayda, davacının iş sözleşmesinin 25.11.2005 tarihinde feshedildiği ve davanın 24.07.2012 tarihinde açıldığı, fesihten itibaren işleyen beş yıllık zamanaşımı süresinin dolduğu anlaşılmaktadır. Şu halde, mahkemece anılan alacağın reddine karar verilmesi gerekirken, yazılı şekilde hüküm tesisi hatalı olup bozmayı gerektirmiştir.

Sonuç :

Temyiz olunan kararın, yukarıda yazılı sebeplerden BOZULMASINA, peşin alınan temyiz harcının istek halinde ilgiliye iadesine, 22.09.2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.